

KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

ORGAN

FOR

KVINDESAGEN I DANMARK.

Nr. 23.

Udgaar hver Søndag. Abonnement 60
Øre pr. Kv. foruden Postpenge. Annoncer
pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen d. 2. Novbr. 1890.

III. Aargang.

Alle Klager over Uregelmæssigheder i
Bladets Forsendelse bedes indgivet til
det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

Syersker.

Af

Hulda og Carl.

II.

Naar Maskinen nægter at gøre Tjeneste.

Det var en Aften, vi sad og var glade ved, som vi havde det. Der var lyst og varmt i Stuen, rigtig hyggelig — aa, man kunde gotte sig ved den klare Lampe og den buldrende Ovn. Uhu-u-u, skreg Stormen, fór gennem Gaden, rivende i Skilte og klaprende med Døre, smuttende om Hjørnet med Favnen fuld af Papirstumper og gulnede Blade. Og Regnen piskede paa Ruderne saa det stod efter — da bankede det paa Døren; vi saa paa hinanden. Hvem mon det var? I denne Aften og ved denne Tid?

Vi lukkede op. Det var en ældre Dame, bleg og graanet; hun gjorde Undskyldning, fordi hun forstyrrede vor Ro, og bad os læse et Papir igennem, hun stod med i Haanden. Hun havde hørt, at jeg var ved et Blad, om jeg ikke kunde skrive lidt om hende: *hendes Maskine var gaaet itu*. Det var galt, naar man intet Arbejde havde, men det var langt værre, naar man havde Arbejde og ikke kunde faa Maskinen til at lystre.

Hun var nu bleven gammel, 57 Aar, havde i over tyve Aar tjent sit Ophold ved at sy Hansker — men nu var Maskinen gammel, næsten opslidt. Hvor skulde hun faa en ny Maskine fra, eller faa den gamle repareret?

Hendes Vært havde skrevet nogle Linjer,

om jeg ikke nok vilde læse dem. Jeg lod hende tage Plads og gennemløb Papiret.¹⁾

Dette vederhæftige Manuskript giver et godt Spejlbillede af vort Samfund og Syerskernes Stilling i dette. Efter at hun i tyve Aar har arbejdet »med Iver« for sit Ophold, efter at have opdraget et sygt Barn, som stod ene i Verden, som det ellers var Samfundets Pligt at forsørge, saa finder hun endelig paa at bede Medmennesker om at dele hendes Sorg, som hun hidtil har baaret »i Stilhed og ganske ene«, da hendes tro Medarbejder, Maskinen, er bleven delvis ødelagt i den daglige Kamp for Brød, Klæder og Husly.

Mon ikke en af hendes Medsøstre, som har det godt, skulde være villig til at bære lidt af hendes Sorg, hjælpe hende med at faa den stakkels gamle Maskine repareret, saa hun kan arbejde videre for Livets Ophold?

Jfr. N. syer Handsker og kan i den bedste Tid af Aaret kun tjene 6 à 8 Kr. om Ugen, nu da hun er svagsynet og gammel.

Svar til „Arbejderen“.

Naar vi ikke har optaget Frk. Katrine Christensens Svar med Angreb paa »Hvad vi vil«, er det ingenlunde, som »Arbejderen« skriver, fordi hun er Syerske, Arbejder, tværtimod har Bladet vist, at det i lige saa fuldt Maal er aabent for disse, som for enhver anden Kvinde, der har noget at sige; men da K. C.s Artikel væsentlig var en Gentagelse af hendes forrige Artikel, fandt vi det ikke fornødent. Hendes Angreb paa

»Hvad vi vil«, at det havde strøget Arbejdersagen af sit Program, havde vi tidligere besvaret, men skal gerne atter gentage det.

Vi har Organer for Arbejderspørgsmaalet, nemlig Socialdemokraten og til Overflod »Arbejderen«; de taler Arbejdernes Sag, Mænds saavel som Kvinders, men naar det gælder den specielle Kvindesag, *Kvindens Ligestilling med Manden som Borger*, da viser disse Blade, ligesom alle andre Blade, der redigeres af *Mænd* en saadan Kølighed og Mangel paa Forstaaelse af, hvad det er, vi Kvinder vil, at vi er nødt til at have et eget Organ, hvorfra vor Røst kan høres. Dette burde enhver Kvinde betænke og støtte deres egen Sag ved at holde »Hvad vi vil«.

Det er nemlig ikke alene det konservative Parti eller Venstre, der røber Kulde for Kvindesagen, men det er ogsaa Socialdemokratiet overalt i Evropa, der erklærer, at der ingen Kvindesag er.

Ser vi Kongressen i Halle. Det eneste, de Herrer havde at sige om Kvinderne, var, *at der ikke fandtes nogen speciel Kvindesag*. Det maatte de dog helst ladet Kvinderne besvare, men hvor mange Kvinder havde Ordet paa den Kongres, hvor dog den mest fuldkomne Lighed skulde hævdes — *én eneste* — Fru Steinbach Gera. Hun betakkede sig for den Begrænsning, Mændene havde sat for sundhedsskadeligt Arbejde for Kvinder; »kan det begrænses,« sagde hun, »saa begræns det ogsaa for Mænd.« Kun *én* Kvinde iblandt det uhyre store Socialdemokrati i Tyskland fik Ordet. *Mænd besorger det hele*, de afgør for Kvinderne, hvilke Love disse skal lyde, ogsaa indenfor Socialdemokratiet, ganske som det gamle kapitalistiske Samfund.

Formodentlig gaar det i Udlandet som herhjemme. Kvinderne løber tankeløst ind i Mændenes Organisation, og saa køres der glat væk videre paa *Mandfolketanker*, det er jo altid lettere at lade Mændene tænke for sig end selv at tænke, men hvad bliver Følgen?

De ny Tanker, der ved Kvindernes Deltagelse i Fremskridtsbevægelsen, skulde tilføre nyt Tilskud af Kraft, bliver kvalt, og

¹⁾ Originalen er fremlagt hos Kvindebladet »Hvad vi vil«s Redaktør.